

HARUKI MURAKAMI

KAFKA A LA PLATJA

Traducció d'Albert Nolla

Empúries

narrativa

Haruki Murakami

Kafka a la platja

Traducció del japonès d'Albert Nolla

Editorial Empúries
Barcelona

L'edició original d'aquesta obra va ser publicada
en japonès amb el títol *Umibe no kafuka*

© Haruki Murakami, 2005

La traducció al català d'aquesta obra ha rebut
una subvenció de The Japan Foundation.

Primera edició: novembre del 2006
Primera edició en aquest format: novembre del 2021

© de la traducció: Albert Nolla Cabellos, 2006

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, s. l.
DIPÒSIT LEGAL: B. 13.958-2021
ISBN: 978-84-18833-20-5

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper
ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita
de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta obra,
que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.
Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar
o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

QUAN ME'N VAIG DE CASA, els diners no són l'únic que m'enduc del despatx del pare. També agafo un encenedor daurat, petit i vell (me n'agrada el disseny i el tacte), i un ganivet plegable, amb una fulla molt esmolada. És un ganivet d'espellar cérvols, d'uns dotze centímetres, i quan me'l poso al palmell m'adono que pesa molt. El pare el devia comprar en algun viatge a l'estranger. També m'enduc una lot de butxaca molt resistent que he trobat en un calaix de l'escriptori. I necessitaré unes ulleres de sol per dissimular l'edat. Unes ulleres de sol Revo, de color blau marí.

També em tempta el Rolex Sea Oyster que tant li agrada, però al final no em decideixo. És maco i m'atreu molt, però no vull dur res que sigui massa car i que em faci semblar sospitós. Amb el Casio de plàstic que porto sempre, amb cronòmetre i despertador, en tinc més que prou. Ben mirat, em farà més servei. Finalment deixo el Rolex al calaix.

També m'emporto una fotografia de la meva germana i jo quan érem petits. L'he trobada al fons del calaix de l'escriptori. Som en una platja i riem divertits. La meva germana mira cap a un costat, i l'ombra li cobreix mitja cara. Per això sembla que tingui el somriure tallat. Sembla una d'aquelles màscares de les tragèdies gregues que vaig veure en un llibre de l'institut i que representen dues coses alhora. La llum i l'ombra. L'esperança i la desesperança. L'alegria i la tristesa. La confiança i la soledat. En canvi, jo miro descaradament a la càmera. A banda de nosaltres, a la platja no s'hi veu ningú més. Anem en banyador. Ella en porta un de flors, de color vermell, i jo un de blau que em fa bosses pertot arreu. Jo tinc alguna cosa a la mà. Sembla un pal de plàstic. Tenim els peus banyats per l'escuma blanca de les onades.

¿Qui va fer aquesta foto? ¿On? ¿Quan? ¿I per què hi estic tan content? ¿Com podia fer aquesta cara d'alegria? ¿Com és que el

pare només guarda aquesta foto? Tot plegat és un misteri. Jo devia tenir tres anys, i la meva germana nou. ¿Segur que ens aveníem tant? No recordo haver anat mai a la platja amb els de casa. No recordo haver anat mai enlloc. Sigui com sigui, no tinc ganes d'anar-me'n i deixar que el pare es quedi aquesta foto. Per això me la poso a la cartera. No hi ha cap foto de la mare. El pare les devia llençar totes.

Després de rumiar-hi, decideixo agafar el mòbil. Quan s'adoni que me l'he endut, el pare potser trucarà a la companyia per anul·lar el contracte i no em servirà de res. Tot i així, el poso a la motxilla, junt amb el carregador. Ben mirat, no pesa gaire. Quan vegi que ja no funciona, el llençaré.

A la motxilla només hi poso el que realment necessito. El més difícil és triar la roba. Necessito unes quantes mudes i uns quants jerséis. Però, ¿què més? ¿Camises, pantalons, guants, bufanda, pantalons curts, abric? Si he de pensar en tot, no acabaré mai. Però una cosa és segura: no vull voltar per un lloc desconegut traginant una maleta com d'aquí a allà que delati que m'he escapat de casa. Si ho faig, cridaré l'atenció d'algú, la policia em detindrà i m'enviaran a casa. Això, és clar, comptant que abans no m'ataqui algun gamarús.

Decideixo que no puc anar a un lloc on faci fred. Cap problema: només he de triar un lloc càlid. Així no m'he d'endur l'abric. Ni els guants. Si allà on vaig no hi fa fred, podré passar amb la meitat de la roba. Trio peces fàcils de rentar i d'eixugar, que no ocupin gaire, i les fico a la motxilla ben plegades. A banda de la roba, agafo el sac de dormir per a tres estacions (després de treure-li l'aire i enrotllar-lo bé), un necesser, una capelina, una llibreta i un bolígraf, un minidisc Sony que també fa de gravadora, deu discos (la música la necessito), una pila recarregable i res més. No m'enduc cap estri per cuinar, que pesen i ocupen massa. El menjar el puc comprar als súper. M'hi estic força estona, però per fi aconseguixo escurçar la llista de les coses que m'he d'endur. No he parat d'afegir-hi coses i esborrar-les a l'últim moment.

El dia que faig quinze anys és el més indicat per anar-me'n de casa. Si me n'anés abans seria massa aviat, i si me n'anés després potser ja seria massa tard.

Durant els dos anys que he estat a l'institut, m'he concentrat i m'he entrenat per a aquest dia. Els primers anys de primària vaig començar a fer judo i he continuat fins ara, però no pas al club de l'institut. Quan tenia temps corria sol pel pati de l'institut, nedava a la piscina o anava al gimnàs del barri a fer musculació. Al gimnàs hi havia uns monitors joves que m'han ensenyat de franc a fer estiraments i a fer servir les màquines per enfortir els músculs de tot el cos. M'han explicat quins músculs fem servir a la vida diària i quins només es poden enfortir amb les màquines. Fins i tot m'han ensenyat la manera correcta de fer peses en un banc. Per sort sóc força alt, i gràcies a l'esport les espatlles i el pit se m'han eixamplat. Algú que no em conegui es pot pensar que tinc disset anys. Si marxés de casa aparentant l'edat que tinc, segur que tindria problemes.

A banda dels monitors del gimnàs, de la dona de fer feines que ve a casa dia per altre i de les converses imprescindibles a l'escola, gairebé no parlo amb ningú. Ja fa temps que amb el pare ens evitem. Encara que visquem a la mateixa casa, fem horaris completament diferents. Ell es passa gairebé tot el dia tancat a l'estudi, que és a l'altra punta de la casa. No cal dir que jo faig tot el que puc per no trobar-me'l.

L'institut on he anat fins ara és un centre privat per a nois de casa bona o, si més no, rics. Llevat que ho facis molt malament, et van aprovant perquè passis a batxillerat. Tots els meus companys tenen les dents ben posades, van ben vestits i parlen de coses avorrides. Evidentment, jo no caic bé a ningú de la classe. Des del principi vaig aixecar una paret ben alta al meu voltant, i sempre m'he esforçat perquè no hi entrés ningú i jo no n'hagués de sortir. És impossible que algú així caigui bé als altres. Tots em tracten amb distància, vigilants. Segur que no em poden veure, o potser els faig por i tot. Però a mi ja m'ha anat bé que em deixessin estar. Tenia moltes coses per fer tot sol. A les hores lliures anava a la biblioteca i hi devorava llibres.

Tot i així, a classe sempre he escoltat amb atenció, tal com em va aconsellar el noi que es diu Corb.

És veritat que els coneixements i les tècniques que t'ensenyin a l'institut no et serviran de gran cosa a la vida real. Els professors mateix són una colla d'ineptes. Ja ho sé. Però escol-

ta'm: tu te n'aniràs de casa. Quan ho facis, potser ja no tindràs ocasió de tornar a estudiar, de manera que, tant si t'agrada com si no, val més que absorbeixis tot el que t'ensenyen. Has de ser com un paper assecant. Després ja decidiràs què et quedes i què llences.

He seguit aquest consell (de fet, gairebé sempre segueixo els consells que em dóna el noi que es diu Corb). Sempre m'he concentrat per escoltar tot el que es deia a classe i absorbir-ho com si el meu cervell fos una esponja. Llavors ho assimilava ràpidament i ho memoritzava. Gràcies a això, he estudiat ben poc fora de classe i igualment he tret bones notes.

A mesura que se m'han enfortit els músculs, m'he tornat més callat. He fet tot el que he pogut per no mostrar les meves emocions i m'he esforçat perquè ni els mestres ni els meus companys de classe sabessin mai què pensava. Ho he fet perquè aviat entraré a l'hostil món dels adults i hauré d'espavilar-me per sobreviure. Hauré de ser més fort que ningú.

Quan em miro al mirall veig que tinc uns ulls freds com els d'un llangardaix, i una expressió severa i vaga. Ara que hi penso, gairebé no recordo l'últim cop que vaig riure. Ni l'últim cop que vaig somriure. Ni sol ni en companyia.

Evidentment, no he pogut pas estar sempre tan sol i tan callat. A vegades aquesta paret tan alta que vaig aixecar al meu voltant s'ha ensorrat. No és que hagi passat gaire sovint, però sí de tant en tant. Sense que me n'adonés, la paret ja era a terra i em quedava despullat i absolutament confús davant el món. Quan això passava, sempre trobava una profecia que semblava un toll d'aigua fosca.

Sempre trobes una profecia que sembla un toll secret d'aigua fosca.

Normalment està amagat en algun lloc que no coneixes. Però quan arriba el moment surt sense fer soroll i et gela totes les cèl·lules del cos. T'ofegues en aquest cruel remolí i intentes agafar aire. T'aferres a un respirall que hi ha prop del sostre i busques desesperadament l'aire fresc de fora. Però l'aire que entra és sec i et crema la gola. L'aigua i la set, la fre-

dor i l'escalfor... Aquests elements que en teoria són oposats s'alien per atacar-te.

El món és un espai enorme, però l'espai que t'ha d'acollir a tu —que no cal que sigui gaire gran— no és enlloc. Quan busques la veu només trobes un silenci profund. Però quan busques el silenci sempre trobes la veu de la profecia. I a vegades és com si aquesta veu premés un botó secret que tens amagat en algun punt del cervell.

El teu cor és com un gran riu que creix després d'un aiguat. El corrent arrenca tots els senyals que hi ha a la riba i se'ls endú cap a un lloc fosc. I la pluja continua repicant amb força a la superfície del riu. Sempre que veus imatges d'inundacions a les notícies penses que el teu cor és exactament igual.

Abans de marxar de casa em rento les mans i la cara amb sabó. Em tallo les ungles, em netejo les orelles i em rento les dents. M'hi estic una bona estona, però vull marxar ben net. A vegades anar net és el més important. Després em planto davant el mirall de la pica i em miro la cara. És la cara que m'han donat el pare i la mare —si bé no tinc cap record de la cara que feia la mare. Puc reprimir les emocions, puc enfosquir la mirada, puc reforçar els músculs, però el que no puc és canviar de cara. Per molt que ho vulgui, no em puc desfer de les celles llargues i espesses del pare ni de l'arruga profunda que les separa. Si m'ho proposés podria matar el pare (amb la força que tinc no em costaria gaire), i també podria eliminar tots els records de la mare, però el que no puc fer de cap manera és esborrar els gens que em van donar. Si els volgués esborrar, m'hauria de desempallegar de mi mateix.

I hi ha una profecia. Una mena de mecanisme enterrat dins meu.

És una mena de mecanisme enterrat dins teu.

Tanco el llum i surto del lavabo.

A casa hi ha un silenci feixuc i humit. És el murmuri de la gent que no existeix, l'alè dels qui no viuen. Miro al meu voltant, m'aturó i inspiro profundament. Les agulles del rellotge marquen les tres de la tarda. Les trobo fredes i distants. Fan veure que són neutrals, però sé que no estan amb mi. És l'hora de marxar d'aquest

lloc. Agafo la motxilla i me la poso a l'esquena. Me l'hi he posat moltes vegades, però ara sembla que pesi més que mai.

He decidit que me'n vaig a Shikoku. No hi ha cap raó per què hagi de ser Shikoku, però en mirar el mapa m'ha semblat que és el lloc on he d'anar. Com més miro el mapa —de fet, cada cop que el miro—, més sento com Shikoku em crida. És molt més al sud que Tòquio, és una illa i té un clima càlid. No hi he estat mai, i no hi tinc cap conegut ni cap parent. Per tant, si algú em busca (cosa que no crec que passi), és poc probable que pensi en Shikoku.

Recullo el bitllet que tenia reservat a la finestreta de l'estació i pujo a l'autocar nocturn. És la manera més barata d'anar a Takamatsu. Poc més de deu mil iens. Ningú es fixa en mi. Ningú em demana l'edat. Ningú em mira malament. El conductor comprova el bitllet mecànicament.

Només s'ocupa una tercera part dels seients. La majoria de passatgers viatgen sols, com jo, i dins l'autocar hi regna un silenci estrany. El viatge fins a Takamatsu és molt llarg. Segons l'horari, dura unes deu hores, de manera que hi arribarem demà de bon matí. Però tant me fa. Ara mateix tinc tot el temps del món. Quan l'autocar surt de l'estació, a les vuit tocaes, tiro el seient enrere i m'adormo de seguida. Tan bon punt m'he estirat, la consciència se m'ha esvaït, talment com unes piles que s'acaben.

Cap a mitja nit es posa a ploure de valent. De tant en tant em desperto i miro l'autopista entreobrint la cortina de nyigui-nyogui. Les gotes de pluja piquen al vidre amb força i desdibuixen la llum dels fanals de la vora de l'autopista, que estan posats a intervals iguals, com si fossin per mesurar la distància. Els fanals es van quedant enrere i es fan vells de seguida. Quan miro el rellotge ja són més de les dotze. Automàticament, com si algú l'hagués empès cap endavant, comença el dia del meu quinzè aniversari.

—Per molt anys —em diu el noi que es diu Corb.

—Gràcies —li responc.

Però la profecia encara és aquí, com una ombra. Comprovo que la paret del meu voltant encara no s'hagi ensorrat. Passo la cortina i em torno a adormir.